

آرزوهای طلایی ستارگان

وقتی جورج هربرت، شاعر و خطیب انگلیسی گفته «آرزوی هر شخص هدایت او را در دست گرفته است» حتما می‌دانسته امیدها و آرزوها، سوخت همیشگی موتور پیش‌برنده انسان‌ها در مسیر زندگی هستند.

جام جم آنلاین: وقتی جورج هربرت، شاعر و خطیب انگلیسی گفته «آرزوی هر شخص هدایت او را در دست گرفته است» حتما می‌دانسته امیدها و آرزوها، سوخت همیشگی موتور پیش‌برنده انسان‌ها در مسیر زندگی هستند.

در مسیر ورزش هم همین است. آرزوهای بزرگ، ورزشکاران بزرگ و پرافتخار را معرفی می‌کنند به شرط آن که اهداف بزرگ، آدم‌هایی با پشتکار بسیار و عملگرا را پیدا کنند. 20 ورزشکار طلایی ایران در بازی‌های آسیایی، آدم‌هایی از همین دست هستند؛ افرادی که افق‌ها را در نظر می‌گیرند و با قدرت، تلاش و حرکت می‌کنند. وقتی از هر کدامشان پرسیدیم آرزوی‌شان در زندگی، ورزش و سال 1390 چیست، بلافاصله پاسخ می‌گفتند یعنی همگی عادت کرده‌اند اهداف و آرزوهایشان را برای هر مساله و مقطعی، از قبل روشن کنند تا هیچ وقت کاسه چه کنم چه کنم در دست نگیرند.

یک آرزوی تقریباً مشترک

کسب سهمیه المپیک 2012 لندن یکی از اصلی‌ترین هدف‌ها و آرزوهای پیش روی بیشتر طلایی‌های گوانگجو برای سال 1390 است؛ مثلاً احمدرضا طالبیان یکی از جوان‌ترین طلایی‌های گوانگجو یک برنز اضافه را هم از بازی‌های آسیایی برای قایقرانی ایران به ارمغان آورده بود، این هدف را در رقابت‌های جهانی دنبال می‌کند. طالبیان برای سال 90 نقشه دیگری هم کشیده که اهمیت زیادی برایش دارد. این کایاک‌سوار اصفهانی می‌خواهد وارد دانشکده حقوق شود و در رشته مورد علاقه‌اش تحصیل کند.

محسن شادی، دیگر قایقران طلایی ایران که در رشته روئینگ سبک‌وزن فعالیت و مدال‌آوری می‌کند پس از شرکت در رقابت‌های جهانی، کسب سهمیه المپیک لندن را تعقیب می‌کند. این قهرمان جوان ولی پرافتخار آذری‌زبان، البته نیم‌نگاهی هم به طلای رقابت‌های جهانی 90 دارد.

کشتی‌گیران طلایی ایران در گوانگجو هم مثل قایقرانان، مهم‌ترین آرزوی ورزشی خود را در سال 1390 کسب سهمیه المپیک از طریق درخشش در رقابت‌های جهانی می‌دانند. جمال میرزایی، طلایی وزن 84 کیلوگرم کشتی آزاد بازی‌های آسیایی می‌خواهد سهمیه المپیک لندن را از طریق کسب طلای جهانی استانبول ترکیه به دست آورد. او می‌گوید کشتی، ورزش واقعا سختی است و باید تلاش‌های طاقت‌فرسایی که ما در اردوها و مسابقه‌های مختلف این رشته می‌کشیم طوری جبران شود. یک گوشه این جبران، گرفتن مدال است ولی قسمت اصلی، طلایی رنگ شدن مدال است که واقعا ارزش دیگری به آن می‌دهد. میرزایی به ما می‌گوید: در این مسیر من فقط به امید و آرزو دلخوش نیستم، بلکه از جان برایش مایه می‌گذارم. میرزایی سال 90 اهداف تحصیلی را هم دنبال می‌کند. او که در حال خاتمه دوره کارشناسی تربیت بدنی است، ادامه تحصیل را به مثابه یک آرزو برای خود می‌بیند. ضمن این که میرزایی در سال 90 امر خیر ازدواج و تشکیل کانون خانواده جدید را هم در پیش دارد.

صادق گودرزی، طلایی وزن 74 کیلوگرم کشتی آزاد هم در سال 90 مدال طلای رقابت‌های جهانی ترکیه را نشانه گرفته است. او هم آرزوی ثبت‌نام در مقطع کارشناسی ارشد تربیت بدنی دانشگاه را دیگر رویای دست‌یافتنی خود می‌بیند.

بابک قربانی، طلایی وزن 96 کیلوگرم کشتی فرنگی هم آرزوی سال 1390 خود را پوشیدن پیراهن ملی و به دست آوردن سهمیه المپیک می‌داند.

سعید عبدولی، ملی‌پوش وزن 66 کیلوگرم کشتی فرنگی که جوان درسخوانی نیز است و اکنون در رشته الکتروتکنیک دانشگاه آزاد اندیمشک تحصیل می‌کند، خود را فرد بلندپروازی نمی‌داند و می‌گوید: آرزوی ورزشی من در سال 1390 فقط این است که در جهانی ترکیه و جام جهانی روسیه سفید به بهترین شکل کشتی بگیرم. حالا نتیجه هر چه شد من به آرزو و هدف خود رسیده‌ام. عبدولی می‌گوید جز همین آرزوی ورزشی هیچ‌گونه رویای غیرورزشی را در ذهن نمی‌پرورانم و فقط دعا می‌کنم هیچ وقت در زندگی کم و کسری پیدا نکنم و دستم پیش دیگران دراز نشود و این یعنی خوشبختی. طالب نعمت‌پور، طلایی‌وزن 84 کیلوگرم کشتی فرنگی هم کسب سهمیه المپیک و ورود به مقطع کارشناسی ارشد دانشگاه را اهداف خود در سال 90 توصیف می‌کند.

طبیعی است امید نوروزی، فرنگی‌کار وزن 60 کیلوگرم ایران هم آرزوی سال 90 خود را تنها طلای جهانی ترکیه بداند، چون بالاترین

هدفی است که او می‌تواند به آن برسد؛ البته نوروزی نگاهی صرفاً فردی به این رویداد ندارد و به هدف با ارزش قهرمانی بی‌سابقه تیم ایران در رقابت‌های جهانی کشتی فرنگی هم می‌نگرد.

رضا یزدانی نیز که به پلنگ کشتی جویبار معروف شده و اگر آماده و با انگیزه باشد، هیچ حریفی را در وزن 96 کیلوگرم هم‌اورد خود نمی‌بیند، آرزوی خود را قهرمانی در جهانی ترکیه 2011 و کسب سهمیه حضور در المپیک 2012 لندن می‌داند.

نکته: یوسف کرمی، کاپیتان طلایی تیم ملی تکواندو هم مانند جاسم ویشگاهی کاپیتان طلایی تیم ملی کاراته آرزوی متفاوت و بزرگ دارد او می‌گوید: آرزو می‌کنم در سال 90 هرکسی به اندازه تلاشی که می‌کند به موفقیت برسد و می‌گوید در سال 90، سفره عروسی‌اش را پهن می‌کند. محمد باقری معتمد، بهترین تکواندوکار میان وزن دنیا هم در کمال تواضع آرزو می‌کند ان‌شاءالله یکی از 2 نماینده ایران در این رشته در رقابت‌های کسب سهمیه المپیک باشد. این مهم‌ترین آرزوی ورزشی باقری معتمد در سال 1390 است؛ ورزشکاری که البته هادی ساعی نیز به عنوان پرافتخارترین ورزشکار ایران روی توانایی‌های او دست گذاشته و تأکید دارد، او می‌تواند در المپیک لندن، ورزش ایران را صاحب مدالی خوشرنگ کند.

علیرضا نصر آزادانی، یکی دیگر از برترین‌های تکواندو جهان هم آرزو می‌کند طلایی رقابت‌های جهانی و مجوز حضور در المپیک را سال 1390 برای کشورمان به ارمغان آورد. نصر آزادانی که به خاطر همراهی‌های پیاپی تیم ملی از دانشگاه اصفهان اخراج شده و از ادامه تحصیل در مقطع کارشناسی ارشد بازمانده، آرزوهای غیرورزشی خود که موفقیت در تحصیلات بوده است را فعلاً بر باد رفته می‌بیند!

بی‌دغدغه‌ها

در کنار این آرزوهای نسبتاً مشترک، تعدادی هم اصلاً دغدغه کسب سهمیه المپیک لندن را ندارند و به آرزوهای دیگری برای سال 1390 خود اشاره می‌کنند؛ مثلاً احسان حدادی که رکوردی بیش از حد نصاب ورودی به این المپیک را در اختیار دارد. قهرمان و رکورددار پرتاب دیسک آسیا بالا رفتن از سکوی قهرمانی رقابت‌های جهانی دوومیدانی که شهریور ماه بعد در کشور کره جنوبی برگزار می‌شود را آرزوی خود در سال 1390 می‌داند و در کنار آن سلامت همه مردم را در این سال آرزو می‌کند.

بهداد سلیمی، قهرمان فوق‌سنگین دنیا و بازی‌های آسیایی هم طلایی رقابت‌های قهرمانی جهان در کنار چند آرزوی جالب دیگر را در سال 1390 دنبال می‌کند. او در کنار سلامت خانواده خود و سربلندی ملت ایران، به دست آوردن مدارج عالی تحصیلی و شاید ازدواج کردن را از آرزوهایش در سال جدید برمی‌شمرد. در کنار این همه آرزوی قهرمان جوان وزنه‌برداری جهان، جاسم ویشگاهی قهرمان چندین دوره کاراته جهان و آسیا خدا را شکر می‌کند که به تمام مدارج موفقیت در ورزش دست یافته و اکنون آرزوی در ورزش برایش باقی نمانده است. ویشگاهی آرزوی عمومی برای سال 1390 دارد و آن از میان رفتن ریشه بیکاری و استرس در کشورمان و البته خوشبختی همه جوان‌هاست.

یوسف کرمی، کاپیتان طلایی تیم ملی تکواندو هم مانند کاپیتان طلایی تیم ملی کاراته، آرزوی متفاوت و بزرگ دارد او می‌گوید: آرزو می‌کنم در سال 90 هرکسی به اندازه تلاشی که می‌کند به موفقیت برسد.

البته کرمی قبلاً از امید زیادش برای پوشیدن هوگوی تیم ملی در رقابت‌های کسب سهمیه المپیک به ما گفته بود.

سجاد مرادی، افتخارآورترین ورزشکار ایران در بازی‌های آسیایی گوانگجو، هدف اصلی عمر ورزشی خود را آنقدر بالا در نظر گرفته است که می‌گوید در سال 90 تمام برنامه‌ها و اهداف خود را بر مبنای آرزوی که در سال 91 قابل تحقق است بنا کرده‌ام و آن کسب طلایی المپیک است.

ذبیح‌اله پورشب، قهرمان جوان و تنومند کاراته آسیا، آرزوی خود را در سال 90 کسب مدال طلا در همه تورنمنت‌هایی که در آن حاضر می‌شود همین‌طور موفقیت تحصیلی می‌داند.

مانند رشته کاراته که جزو رشته‌های المپیک نیست و قهرمانان آن نمی‌توانند آرزوی موفقیت در رقابت‌های گزینشی سهمیه المپیک داشته باشند. ووشو هم با تمام شایستگی قهرمانان آن، آوردگاهی معتبرتر از رقابت‌های جهانی و بازی‌های آسیایی ندارد، ولی برخی قهرمانانش مثل محسن سیفی امیدوارند روزی این ورزش نیز المپیک شود و آنها طلایی این بازی‌ها را تجربه کنند.

سیفی آرزوی خود را در سال 90، تکرار عنوان قهرمانی جهان در کشور ترکیه می‌داند.

حمیدرضا قلی‌پور، مرد شگفت‌انگیز ووشوی جهان هم همین آرزو را در سال 90 دنبال می‌کند. قلی‌پور مسابقه‌های وزن خود (سنگین‌وزن) را سخت‌ترین مبارزه‌های مسابقه‌های جهانی می‌داند و می‌گوید: تمام قدرت‌های برتر در این وزن مبارزه می‌کنند و کار من که پس از بازی‌های آسیایی، مدت‌ها در بیمارستان بوده‌ام و کوشیده‌ام آسیب‌دیدگی‌هایم درمان شوند، بسیار دشوار است. خدیجه آزادپور، تنها طلایی ورزش بانوان ایران هم آرزو می‌کند در سال 90 از کمنند مصدومیت‌های پی‌پی خود رها شود و در رقابت‌های جهانی ترکیه بار دیگر قهرمانی جهان را تکرار کند.

به هر حال آنچه مسلم است امید و آرزو فقط موتوری برای به گردش درآوردن انسان در زندگی محسوب می‌شوند و نباید آنقدر در آرزوها غرق شویم که فراموش کنیم تنها این عمل و پشتکار و انضباط ماست که ما را در زندگی به پیشرفت و موفقیت می‌رساند. ورزشکاران طلایی ما سرمشق‌های خوبی در مسیر عملگرایی محسوب می‌شوند. پس برای همه آنها در مسیر دستیابی به اهدافشان آرزوی موفقیت می‌کنیم.

مجید عباسقلی / گروه ورزش